

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, Staroměstské nám. 6, Praha 1, v řízení o námitce podjatosti soudců Krajského soudu v Praze ve věci sp. zn. 48 A 52/2014,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Praze JUDr. Věra Šimůnková, JUDr. Dalila Marečková, Olga Stránská, JUDr. Milan Podhrázký a Mgr. Petr Šuránek, **n e j s o u v y l o u č e n í** z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 A 52/2014.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou doručitou Městskému soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2014, č. j. 15837/2014-83/1054. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2014, č. j. 3 A 124/2014 – 6, byla věc postoupena Krajskému soudu v Praze.

Dne 18. 12. 2015 doručil žalobce Krajskému soudu v Praze námitku podjatosti, kterou zdůvodnil tím, že soudci Krajského soudu v Praze jednají v rámci koordinovaného postupu v zájmu žalovaného, upřeli mu právo na soudní ochranu a zavinili znehodnocení jeho majetku. Poukázal i na řízení vedené před krajským soudem v jiných věcech. Požádal proto, aby z důvodu podjatosti byla věc „vrácena“ k projednání Městskému soudu v Praze.

Krajský soud v Praze předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti podle ust. § 8 odst. 5 s. ř. s. s vyjádřením příslušných soudců, kteří uvedli, že nemají vztah k věci, účastníkům, resp. jejich zástupcům.

Podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávání věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v ust. § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a

svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

Žalobcem tvrzené důvody podjatosti nelze podle Nejvyššího správního soudu podřadit pod důvody uvedené v ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. Podle citovaného ustanovení může být důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci to, že se podílel na jejím rozhodování již v předchozím správním či soudním řízení, anebo takový vnitřní vztah soudce k věci samé, k účastníkům či k jejich zástupcům, že míra a povaha tohoto vztahu poskytuje důvod k pochybnostem o jeho nepodjatosti. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vyplývá, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námítky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nepodjatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, je-li evidentní, že jeho vztah k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nebo schopen nezávisle a nestranně rozhodovat (viz nálezy ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01). Důvodem k vyloučení soudce pro podjatost však není jeho postup v projednávané věci, ani postup při rozhodování jiných věcí. Účastníkův nesouhlas s právními závěry, např. v otázce posouzení důvodnosti žaloby či odmítnutí věcného přezkumu žaloby z procesních důvodů, které soudce vyslovil, je při hodnocení otázek podjatosti irelevantní. Soudce může být vyloučen z rozhodování jen z objektivních důvodů, nikoli pro subjektivní přesvědčení účastníka o nesprávnosti jeho dřívějších rozhodnutí (k tomu srv. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014, č. j. Nao 112/2014 - 53, ze dne 28. 11. 2013, č. j. Nao 87/2013 - 78, či usnesení ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publikované pod č. 53/2004 Sb. NSS).

S ohledem na žalobcem uváděné důvody podjatosti, nejsou podle Nejvyššího správního soudu tyto podmínky v daném případě splněny. Žalobce důvody podjatosti v uvedené intenzitě neuvedl a v podstatě poukazuje na rozhodování soudců v jiných řízeních, které nemohou podle dikce zákona zakládat důvod podjatosti. Skutečnost, že je žalobce přesvědčen o opaku, ještě není důvodem, pro který by mohli být uvedení soudci krajského soudu podjatí. Žalobce má nepochybně právo na svůj názor, ten však není podložen žádnou objektivní skutečností, z níž by se mohl dovozovat opak. Z tvrzení žalobce ani ze skutečností, jež lze shledat ze soudního spisu, nevyplývají byt jen náznaky toho, že by zde existoval vztah uvedených soudců k dané věci a k účastníkům, jež by dosahoval takové povahy a intenzity, že tito soudci nebudou moci nezávisle a nestranně rozhodovat. Podjatost soudců dovozoval žalobce pouze ze svého přesvědčení o klientelistických vazbách, které podle jeho názoru existují mezi krajským soudem a jinými strukturami. Žalobce však neuvedl, z čeho vychází toto jeho přesvědčení. Obecné a nepodložené domněnky žalobce nemohou být důvodem vyloučení soudců pro podjatost. Pro podporu výše uvedeného srv. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. Nao 21/2014 - 26, či usnesení ze dne 29. 7. 2014, č. j. Nao 262/2014 - 7.

Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by u výše uvedených soudců byl dán důvod podjatosti ve smyslu ust. § 8 s. ř. s., a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Závěrem je třeba uvést, že s. ř. s. neupravuje možnost „vrácení věci“ městskému soudu, jak žalobce rovněž výslovně požadoval, ale umožňuje pouze přikázat věc jinému soudu (§ 9 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však neshledal existenci žádného z důvodů uvedených v citovaném ustanovení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu